

Οι φωτογραφίες είναι από το πρώτο ανέβασμα της παράστασης στην Ελλάδα, στο υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης τον Ιανουάριο του 2008.

Συντελεστές

Σκηνοθεσία:	Διαγόρας Χρονόπουλος
Μετάφραση:	Μαρία Τσατσαρώνη, Γιώργος Καραμίχος
Σκηνικά, κοστούμια:	Γιώργος Γαβαλάς
Μουσική:	Σταύρος Γασπαράτος
Φωτισμοί:	Λευτέρης Παυλόπουλος

Διανομή

Φερνάντο - Γιώργος Καραμίχος
Ενρίκε - Χρήστος Σαπουντζής
Μερσέδες - Βίκη Παπαδοπούλου
Κάρλος - Πέτρος Λαγούτης

Τη φωτογράφιση έκανε ο Τάκης Διαμαντόπουλος.

Αίθουσα συνεδριάσεων μιας εταιρείας. Ωραία επίπλωση. Παρκέ. Τοίχοι επενδεδυμένοι με ξύλο. Πάνω στο τραπέζι, μπουκάλια με νερό και τέσσερα ποτήρια. Ένας πίνακας του Μιρό στον τοίχο.

Στο βάθος μια διπλή πόρτα. Στο πλάι μια μικρότερη πόρτα. Ένα μεγάλο παράθυρο αφήνει το τελευταίο φως του δειλινού να εισβάλλει στον χώρο. Μέσα από το παράθυρο φαίνεται ο ουρανός. Αισθανόμαστε ότι βρισκόμαστε ψηλά.

Σε μια πολυθρόνα κάθεται ο Φερνάντο Πόρτα, 38 ετών. Γοητευτικός. Κομψό και μοντέρνο κουστόύμι. Μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, ένας χαρτοφύλακας.

Λίγα λεπτά αργότερα ο Φερνάντο κοιτά το ρολόι του, βγάζει από τον χαρτοφύλακα μια οικονομική εφημερίδα και αρχίζει να φυλλομετρά.

Χτυπά το κινητό του. Ο Φερνάντο το βγάζει και απαντά.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: (Στο κινητό.) Ναι; Έλα, ρε... Ναι, εδώ είμαι. Περιμένω...

(Από τη διπλή πόρτα μπαίνει ο Ενρίκε Φοντ. Ο Φερνάντο δεν τον βλέπει.)

Γαμώτο. Σήμερα ήταν το δείπνο;... Και γιατί δε μου το 'πες; Όχι, δε θα 'ρθω. Ξέρω γω; Μόνος σου. Βαριέμαι να τους κωλογλείφω για πενταροδεκάρες. Άκου, είμαι στο τσακ να πιάσω μια γαμάτη θέση... δηλαδή από μένα πες τους να πάν' να γαμηθούν... Όχι, θα κάθομαι να κατεβάζω να παντελόνια στους μαλάκες... Τέλος. Αυτό ήταν.

Ο Φερνάντο βλέπει τον Ενρίκε.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: (Στο κινητό.) Πρέπει να σ' αφήσω.

Ο Φερνάντο κλείνει το κινητό. Ο Ενρίκε είναι γεματούλης, πάνω από σαράντα. Επίσης με κουστούμι, αλλά όχι τόσο μοντέρνο όσο του Φερνάντο. Χαρτοφύλακας. Πιο παλιός από του Φερνάντο.

ΕΝΡΙΚΕ: Καλησπέρα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Καλησπέρα.

ΕΝΡΙΚΕ: Μου είπαν ότι εδώ είναι η συνέντευξη...

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ναι. Και σε μένα το ίδιο.

ΕΝΡΙΚΕ: Είστε της εταιρείας;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι, όχι. Υποψήφιος είμαι...

ΕΝΡΙΚΕ: Α, κι εγώ το ίδιο.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Χάρηκα.

ΕΝΡΙΚΕ: Παρομοίως.

Δίνουν τα χέρια. Ο Ενρίκε αφήνει τον χαρτοφύλακά του πάνω στο τραπέζι. Σιωπή.

Σου είπαν τίποτε;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι. Τίποτε.

ΕΝΡΙΚΕ: Περίεργο όλο αυτό, ε;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ναι.

ΕΝΡΙΚΕ: Όχι και τόσο συμβατικές τεχνικές.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Έτσι φαίνεται.

ΕΝΡΙΚΕ: Όταν μου το πρότειναν... Δεν ξέρω. Δεν είναι κι ό,τι πιο συνηθισμένο. Πόσοι είμαστε; Εμείς οι δύο;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Δεν ξέρω. Έχει τέσσερα ποτήρια.

ΕΝΡΙΚΕ: Ίσως είναι γι' αυτούς που θα μας πάρουν συνέντευξη.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ίσως.

ΕΝΡΙΚΕ: Αυτό με την ομαδική συνέντευξη είναι λίγο... Πώς να το πω; Είναι τουλάχιστον πρωτότυπο. Και ειδικά για μια θέση τόσο υψηλή. Συνήθως είναι κάπως πιο εμπιστευτικό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τι να σου πω; Εμένα...

ΕΝΡΙΚΕ: Όχι, κι εμένα το ίδιο, αλλά έλα... Εμείς οι δυο δε γνωρι-

ζόμαστε. Θα μπορούσαμε όμως να πέσουμε πάνω σε κά-
ποιο γνωστό.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ε, και;

ΕΝΡΙΚΕ: Έλα τώρα, θα ήταν προσβλητικό.

Ο Ενρίκε κάθεται. Σιωπή.

Έρθες με αυτοκίνητο;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Ναι.

ΕΝΡΙΚΕ: Κι εγώ το ίδιο. Τι κίνηση, ε;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όπως κάθε μέρα.

ΕΝΡΙΚΕ: Έχω κάνει ήδη τρεις συνεντεύξεις. Δεν ξέρω τι άλλο θέ-
λουν να μάθουν για μένα. Κι εσύ; Πόσες;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Τρεις.

ΕΝΡΙΚΕ: Σαν κι εμένα.

Ο Ενρίκε βγάζει ένα κουτί με καραμέλες.

Καραμέλα;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Όχι, ευχαριστώ.

ΕΝΡΙΚΕ: Εγώ δεν είχα και πολλές ελπίδες να φτάσω μέχρι εδώ.
Έρχομαι από μία μικρή επιχείρηση, ενώ αυτή είναι... πώς
να το πω... στα έπιπλα και στη διακόσμηση είναι η δεύ-
τερη στον κόσμο.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Μια εταιρεία είναι μια εταιρεία.

ΕΝΡΙΚΕ: Εντάξει, σύμφωνοι, αλλά εγώ δεν έχω δουλέψει ποτέ σε
πολυεθνική. Εσύ;

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Έχω δουλέψει σε πολλά μέρη.

ΕΝΡΙΚΕ: Και οι συνθήκες είναι απίστευτες. Ο μισθός είναι... καλά,
δεν ξέρω τι θα παίρνεις εσύ, αλλά εγώ σχεδόν τα διπλά...
Ανησυχούσα μήπως αργήσω. Είχα κολλήσει στην κίνηση
και σκεφτόμουν «τώρα θ' αργήσεις και θα κάνεις κακή
εντύπωση». Αυτά είναι σοβαρά πράγματα. Μερικές
φορές, είναι οι μικρές λεπτομέρειες που σε κάνουν να
πάρεις μια απόφαση. Έχω προσλάβει κόσμο κατά και-
ρούς και τελικά αυτό που καθόριζε την απόφασή μου

ήταν αυτές οι μικρές λεπτομέρειες. Τι φορούσαν, πώς μου έδωσαν το χέρι... Και το αυτοκίνητο. Όταν μπορώ, τους συνοδεύω μέχρι το αυτοκίνητό τους. Ένα αυτοκίνητο λέει πολλά για τον ιδιοκτήτη του... Ένα αυτοκίνητο μιλάει. Μερικές φορές γνωρίζεις κάποιον που μοιάζει τακτικός κι έχει ένα αυτοκίνητο σκατά.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Χαλάρωσε, δεν έχεις αργήσει.

Από τη διπλή πόρτα μπαίνει η Μερσέδες Ντεγιάς και ο Κάρλος Μπουένο. Τριάντα και κάτι και οι δύο. Η Μερσέδες φοράει ένα κομψό κοστούμι με σακάκι. Ο Κάρλος, λιγότερο επίσημα ντυμένος, παντελόνι και σπορ σακάκι, χωρίς γραβάτα. Σκουλαρίκι στο ένα αυτί.

ΚΑΡΛΟΣ: *(Στη Μερσέδες.)* Πέρνα, πέρνα.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ: Όχι, πέρνα εσύ.

ΚΑΡΛΟΣ: Παρακαλώ.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ: *(Με χαμόγελο.)* Γιατί; Επειδή είμαι γυναίκα;

ΚΑΡΛΟΣ: Ναι, επειδή είσαι γυναίκα.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ: Εντάξει, περνάω. Αλλά όχι επειδή είμαι γυναίκα. *(Στους άλλους.)* Καλησπέρα.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ

και ΕΝΡΙΚΕ: Καλησπέρα.

ΚΑΡΛΟΣ: Καλησπέρα. *(Αυτοσυστήνεται.)* Κάρλος Μπουένο.

Ο Κάρλος δίνει το χέρι του στον Φερνάντο.

ΦΕΡΝΑΝΤΟ: Φερνάντο Πόρτα.

Δίνουν τα χέρια τους καθώς συστήνονται.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ: Μερσέδες Ντεγιάς.

ΕΝΡΙΚΕ: Ενρίκε Φοντ.

ΚΑΡΛΟΣ: Εσείς θα μας πάρετε συνέντευξη;

ΕΝΡΙΚΕ: Όχι, όχι, κι εμείς συνεντευξιαζόμενοι είμαστε...

ΚΑΡΛΟΣ: Και οι δύο; Κι εμείς.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ: Και ποιος θα μας πάρει συνέντευξη;

ΕΝΡΙΚΕ: Δεν ξέρουμε ακόμη.